

La tercera edad no s'ho mereix

Eugeni Estradé

La denominació tercera edat usada per a referir-nos a persones d'edat avançada pren força l'ésser usada ampliament i amb motiu d'una conscienciació generalitzada de les situacions d'injustícia i marginació que sofreixen aquells que la seva condició física, inherent als anys viscuts, els situa en desavantatge i els impedeix de competir (aquest món és de competició) en igualtat de condicions.

Aquesta conscienciació, que ens arriba a tots, ha conduït, malhauradament, a emmarcar aquelles persones i altres de desvalgudes en un grup social específic el qual reb un tractament diferencial de la resta dels adults.

Emparant-se en l'escassa possibilitat de gran nombre de persones de la tercera edat d'afrontar la realitat econòmica, per manca de recursos, s'han creat disposicions que redueixen els preus dels transports públics, permeten disposar gratuïtament als pensionistes de medicaments, gaudir-se de descomptes en determinats espectacles, etc. Fins i tot es disminueixen les bases dels impostos a aquells que tenen al seu càrrec familiars de no sé quants anys.

Penso que aquestes actituds aparentment solidàries són perjudicials i desensaminades, i a més de descobrir la manca de voluntat que eviti situacions peremptòries, discriminin a les persones i institucionalitzen la necessitat i l'almoïna.

És temps de cercar conclusions serioses, també és temps de reconèixer els deutes de la societat envers aquells que han acabat una vida de treball i aquells altres que no poden desenvolupar-lo per les pròpies deficiències del seu cos. No cal senyors, no cal administrar els drets de les persones que previngudament no han estat reconeguts. Infants, adolescents, adults i ancians, tots iguals.

La pena de mort

Isidre T. Gall

Una de les novetats de la Democràcia ha sigut l'anul·lació de la pena de mort. Hi ha diversitat de criteris respecte a tal anul·lació, en si disminuirà o no la criminalitat. Els d'Esquerra s'han pronunciat a favor; els de Dreta en contra i els de Centre romanen indecisos.

Però si que és cert que els que sempre estan a favor de la pena de mort són els règims de signe militar recolzats amb les idees pro-catòliques. Són indecisos països com els E.U. on la meitat dels Estats Federals l'apliquen amb varietat com: La sella elèctrica, garrot, cianur, penjats... amb tal que es morin els reus, la forma és indiferent.

Països on la religió predomina mantenen l'adagi de «tal faràs tal trobaràs» i, retrasant-nos en la història, recordem la famosa Inquisició i amb la forma amb que l'aplicaven als que no creien en la fe catòlica i que reis que se'ls anomenava «catòlics» no era per les qualitats humanes sinó perquè apotaven molts diners per a mantenir la Santa Sede amb les grans despeses per poder celebrar fastuosos fartaneres i manteniment de l'Exèrcit papal i que fou causa del gran cisma de l'església catòlica durant els segles XIV i XV.

Respecte al catolicisme d'Isabel i Ferran llegiu l'episodi d'En Isidre, fill de Canyamàs que per intentar abofetejar al rei, aquest manà que lligat, el passegessin dalt d'un carro guarnit amb forma de castell i en cada plaça se li tallés un membre del cos per arribar al Camp de la Bota i ésser incinerat prenent foc al carr, castell i pressoner. Era una manera de dir al poble qui eren els qui manaven en el vast imperi espanyol.

Sortosament el catolicisme anà perdent poder i, fins ara, que quasi l'han perdut del tot, la llibertat d'expressió i religió, permet afrontar el problema de l'anul·lació de la pena de mort. Però el tema és viu, està calent i romandrà la problemàtica dels pro i dels contra a debatre a la Cambra de Diputats.

No es correcte que individus pagats per gent que es manté a laombra, explosionin artefactes en llocs públics i matin a innocents per a ésser empresonats i, amb companyia els demés reus, ens creien més problemes penitenciaris com: Destruïr les cel·les; exigir millors condicions humanes; que pugin sortir, al·legant drets polítics, després d'haver assassinat a sang freda.

Personalment no sóc partidari d'anular-la en casos de terrorisme. A aquella mare que li han mutilat o mort un ésser estimat perquè indesitjables sembren el terror per tota la pell de brau espanyola, pregunteu-li el parer, respecte de la pena que mereixen aquesta èlite de "professionals" que, prèviament s'han preparat en països estrangers com: El Liban, Iemen del Sud o Líbia.

Penso que els grans delictes que no es paguen amb la mort, és una bona garantia de l'assessí. Un remor que no el frena, no l'ajuda a reflexionar i que és injust que els assalariats del crim no paguin amb sa pròpia vida la mort dels innocents ciutadans.

A vegades la Democràcia comporta aquest inconvenient i a vegades, també, val més morir que ésser em-

pressonat en les cel·les de països com Alemanya on els terroristes de la banda Band-Heim acaven penjant-se per no poder soportar el règim rigorós i especial que els hi apliquen les presons teutones. Quelcom s'haurà de fer per a que el terrorisme minvi un bon xic i es pugui anar tranquil com Déu mana.

Al señor Colina

Acogiéndome a la indicación de la editorial del n.º 3 de esa publicación, y a su honestidad me permito poner en su consideración con el ruego de que lo publique en el próximo número, lo siguiente:

En el número 3 de la publicación que Vd. dirige figura un artículo firmado por Jorge Colina titulado «El "follón" de Palou, a quién beneficia?», y en el que aparece mi apellido paterno. Por si pudiera referirse a mi persona y con relación a los temas tratados en el artículo, me permito puntualizar lo siguiente:

1. — No poseo fincas en la zona de Palou.

2. — La calle Paseo de la Montaña fue urbanizada como es público y notorio por el Ayuntamiento con el concurso de diversas empresas, en ninguna de las cuales estuve vinculado ni directa, ni indirectamente.

y 3. — En mi calidad de promotor de construcciones, nunca he construido un edificio con más plantas de las autorizadas.

No quiero creer que el articulista actuó de mala fé, y prefiero suponer que escribió el artículo con datos equivocados o falsos, por lo que espero que si es un periodista honesto rectificará lo vertido en el artículo.

Jaime Anfruns Janer

Duende

Por error, en la puntualización aparecida en ésta misma sección en el pasado número 4, se decía que don Julià Riera es propietario de "Hostal del Vallès", cuando en realidad es su actual arrendatario.

Errata

A l'article publicat la darrera setmana sota el títol "Aquestes eleccions" i signat pel responsable polític del Comitè Comarcal del PSUC, Josep Torrecillas, es van produir dues errates.

En el quart paràgraf, on es deia que "El PSUC és un partit nacionalista" havia de posar "El PSUC és un partit nacional català", i en el vuitè paràgraf on es deia, referit al projecte del catalanisme popular, "la defensa de les llibertats econòmiques i la Constitució" havia de posar "la defensa de les llibertats democràtiques i la Constitució".